

DRUGE JE SPASIO...

Cvjetnica, C

Otkud u čovjeku potreba da mrzi, da zlo snuje i nepravdi se raduje a tuđoj nesreći veseli? Doista mržnja zasljepljuje oči, zatamnjuje um, ispraznjuje dušu. Zasljepljen mržnjom čovjek se izobličuje, postaje ne-čovjek, potpuna suprotnost onoj slici prema kojoj ga Bog stvara. Slobodno možemo reći da je mržnja upravo do takve mjere bila obuzela neke Isusove mrzitelje.

Isus je „prošao svijetom čineći dobro“. Liječio je njihove bolesnike, uskrišavao njihove gladne, tješio njihove uciviljene, naviještao spasenje malenima i prezrenima, davao nadu slabima i grešnima. Isusovi su neprijatelji to jako dobro znali. Pa ipak, Isus se nije uklapao u njihove okvire. Smetao im je pa su ga maknuli. Nekom naopakom ljudskom logikom bilo je to - po njihovu shvaćanju - nužno zlo. „Bolje on, nego mi!“, rekli bi oni. Međutim, tu se zlo ne zaustavlja, nego se umnaža do čudovišnih razmjera. Ono zlo radi zla, ona zloba koja je sama sebi svrhom i koja od čovjek čini čudovište. Prisjetimo se. Isus visi na križu. Odbačen i osuđen. Trpi neiskazane tjelesne muke. Trpi zbog nevjere svjetine koja mu tako brzo okreće leđa. Trpi zbog kukavištva svojih učenika. Trpi zbog boli vlastite majke koja je svjedok njegova umiranja. I onda dolazi rugalica koja je čista zloba i pakost, koja ga želi do kraja poniziti: „Druge je spasio, neka spasi sam sebe ako je on Krist Božji, Izabranik!“

Ne vidimo li u određenoj mjeri i sebe same? Kad god dopustim da me i najmanji dašak mržnje obuzme, pretvaram se u čudovište. Kad dopustim da oholost ili mržnja u meni prenoće i samo jednu noć, to zlo u meni buja: zatamnjuje mi pogled, izobličuje mi razum, čini me đavolskim oruđem. I onda se zlo gomila na zlo, onda zlo i osveta postaju sami sebi svrhom. Evo običnog, nažalost svakodnevnog, primjera. Porječkam se u kući s nekim iz svoje obitelji. Mislim da mi čini nažao, pa mu to u oči govorim, branim se tražeći svoje pravo. Ali to mi onda ne bude dosta. Krećem u protunapad. Biram njegove meni dobro poznate slabe točke i onda gađam i odapinjem strelice zlobe i zloradosti. Omalovažavam ono što je on učinio („*Nisi sposo-ban naći neki čestitiji posao!*“), dajem proizvoljne i zlobne ocjene njegovih motiva („*Tebi je samo da se vucaraš sa svojim nogometašima!*“), ne priznajem mu da je u ovom ili onom slučaju uopće imao poštene namjere („*To si i učinio samo zato da imaš izgovor izbivati izvan kuće!*“), neke njegove pogreške uopćavam („*Uvijek si bio sebičan!*“)... I onda, redovito, dobijem iste ocjene s druge strane i onda mržnja, jal, zlo i grijeh rastu i rastu.

Isusa je kao čovjek veoma boljela nezahvalnost tih ljudi. Svakoga od nas boli osuda, odbacivanje i omalovažavanje. Stoga, dragi moji, pripazimo što i kako govorimo. Riječi znaju posjedi jače od mača. A ako nam se i dogodi da budemo tako ružno napadnuti, ne uzvraćajmo, nego uzmimo Isusove riječi blagoslova: „Oče, oprostimo im, ne znaju što čine!“ Tako se zlo neće umnažati, a pomirenje će doći puno brže nego što mislimo.

Nisu to sitnice. Vidjeli smo dokle sve može ići ljudsko rujanje: sve do užasne, nepravdne, bezdušne poruge Sinu Božjem. Toliko čovjek može malo po malo zatupiti vlastitu savjest. bože, Sačuvaj nas od bešćutnosti!

Zvonko Pažin